

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.II.20.331/2021/4.

A felperesek:

I. rendű felperes: (I. r. felperes neve) ((I. r. felperes címe).)

II. rendű felperes: (II. r. felperes neve) ((II. r. felperes címe))

A felperesek meghatalmazott jogi képviselője:

Kummer Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd; ügyvédi iroda címe.)

Az alperes:

(alperes neve) Zrt. (alperes címe.)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Kovács Lóránd Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kovács Lóránd; ügyvédi iroda címe.)

A per tárgya:

Jóhírnév megsértése

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szolnoki Törvényszék, 6.P.20.983/2020/10.

A fellebbezést benyújtó fél:

Alperes, 6.P.20.983/2020/12.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a megfellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak az adóhatóság felhívására 64 000 (hatvannégyezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket, továbbá az I-II. rendű felperesek, mint együttes jogosultak részére 38 100 (harmincnyolcezer-száz) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A tényállás

[1] Az I-II. rendű felperesek a (párt neve) Magyarországért Mozgalom elnökségi tagjai, politikusok. Az alperes az általa üzemeltetett (hírportál 1. neve) internetes hírportálon 2018. április 6-án "Százmilliós villákban tengődnek a (párt neve)os vezetők" címmel a (sajtó neve) által indított sorozatra hivatkozva cikket jelentetett meg, amely tartalmát tekintve átvette a (hírportál 2. neve)-n 2018. április 5-én megjelent "Százmilliós villákban lakik a (párt neve) vezérkara, trükkösen titkolják I. rész" címmel megjelent írtást.

[2] A cikk az alábbiakat tartalmazta: "... a (vezetők neve) párt vezérkara olyan drága ingatlanokban lakik, amire az általuk lenézett hétköznapi embereknek (lsd.: (vezető neve) mindeddig gondosan titkolt cikkét, melyben disznóknak titulálja őket), soha nem juthat pénzük. Közös ezekben a minimum 100 milliót érő ingatlanokban, hogy gondosan kifelejtették, eltüntették őket a parlamenti vagyonnyilakozatból, strómanok, távolabbi rokonok, netán idős szülők nevére írtatták a méregdrága házakat. Ettől peresze még ezekben a villákban élnek a (párt neve)-vezérkar emberei, ez az állandó lakóhelyük. A mostanában már muszlim migránsokat beengedni, korábban még zsidókat listázni akaró (I. r. felperes neve) például Budán, a XI. kerület gyönyörű villanegyedében "húzza meg magát" egy hatalmas luxusingatlanban. A palotácska kevésbé sikeres párttársai szemét is nagyon szúrja, ők vezették nyomra a lapot.

[3] (I. r. felperes neve) is kitrükközte, hogy a vagyonbevallásban még véletlenül se bukkanjon fel az akár 200 milliót is megérő "házacska". Papíron ugyanis csak egy nagykovácsi, 85 m²-es vityilló tulajdonosa. Hogy minden este ide, a budai luxusvillába megy haza, azt nem kell tudnia az átlagembereknek. A (sajtó neve) azt is megtudta, hogy az újabb migráns lobbistává előlépett (I. r. felperes neve) az ősszel 6 millióért pirosra festette a villában az összes spalettát, mind a 31 darabot. A sorozat I. részének másik villalakója (II. r. felperes neve). Az ő vagyonbevallása tényleg olyan, mint a templom egeréé, nincs benne egyetlen egy árva ingatlan sem. Azt, hogy ő is minden áldott este egy budai luxusvillában hajtja álomra a fejét, szintén nem kell tudnia a (vezető neve) által mosléknak és papucsállatkának becézett hétköznapi halandóknak.

[4] (II. r. felperes neve) nem aprózza el, a budai hegyvidék legdrágább utcájában, a Sváb-hegy kellős közepén birtokol egy akkora házat, hogy abban 100 millióért legfeljebb egy fürdőszobát kapni. Egy, a lap által felkért ingatlanszakértő alsó hangon úgy 800 millióra taksálta, de hozzátette, hogyha a ház mögötti kert is ennyire gyönyörű, akkor már 1 milliárd fölött van az értéke."

[5] Az I. rendű felperes szüleinek a tulajdonában áll 1987. óta a Budapest (ingatlan 1. címe). szám alatti ingatlan, míg 1992. óta II. rendű felperes szülei a tulajdonosai a Budapest, (ingatlan 2. címe) szám alatti ingatlannak.

A felperesek keresete, az alperes védekezése

[6] A felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy az alperes megsértette a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogukat azzal, hogy az általa üzemeltetett (hírportál 1. neve) portálon 2018. április 6-án "Százmilliós villákban tengődnek a (párt neve)os vezetők" címmel

megjelent cikkben valótlanul híresztelte, hogy a felperesek százmilliós értékű ingatlanokban laknak, azonban azokat a szüleik, rokonaik nevére írtatták, hogy ne kelljen azokat a vagyonyilatkozataikban feltüntetniük. Az alperest személyenként 400 000 Ft sérelemdíj megfizetésére kérték kötelezni. Kerestük jogalapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (2) bekezdésére, 2:43. § b) pontjára, 2:45. § (2) bekezdésére, 2:51. § (1) bekezdés a) pontjára, 2:52. § (1)-(3) bekezdésére és a PK. 14. számú állásfoglalásra hivatkoztak.

[7] Érvelésük szerint az alperes által üzemeltetett hírportálon híresztelt tényállítások valótlanok, az említett ingatlanok a szüleik tulajdonát képezik, maguk azokban nem laknak ott. Miután az ingatlanok sosem álltak a tulajdonukban, ezért azokat a vagyonyilatkozatukban sem kellett feltüntetniük. Hivatkoztak arra, hogy a Fővárosi Ítéltábla a (...) számú jogerős ítéletében a (sajtó neve)ot a fentiek szerinti valótlan tényállítások helyreigazítására kötelezte. A (sajtó neve) online kiadásában helyreigazítási kötelezettségének eleget tett, ennek ellenére az alperes az eredeti cikket átvette, a helyreigazításról az olvasókat nem tájékoztatta, ezért felróhatósága nem csökkenthető azzal, hogy másodközlőnek minősülne. Utaltak arra is, hogy a cikkben közölt valótlan tartalmú tényállítások miatt a jóhírnév megsértése okán a bíróság a (sajtó neve) Média Kft.-t jogerős ítéletében elmarasztalta, a jogsértés megállapítása mellett sérelemdíj megfizetésére kötelezte. Hasonló döntés született a (hírportál 3. neve) és a (hírportál 4. neve) portálokon híresztelt valótlan tényállítások miatt is. Kiemelték, a cikkben megjelölt közlések tényállítások, közérdeklődésre számot tartó, személyüket érintő lényeges információkat tartalmaznak, a közlések azon túl, hogy valótlanok, súlyosan sérelmesek rájuk, mint közéleti szereplőkre, miután alappal várja el tőlük a társadalom, hogy vagyonyilatkozat tételi kötelezettségüknek pontosan és hiánytalanul tegyenek eleget. A cikkben a százmilliós korrupcióra való utalás alátámasztja az őket ért sérelem súlyosságát. Hangsúlyozták, valótlan és sértő kijelentéseket tenni a közszereplőkről sem lehet, a bizonyíthatóan hamis tények nem állnak alkotmányos védelem alatt [7/2017. (III.7.) AB. határozat (47)-(49) bekezdés, 5/2015. (II.5.) AB. határozat (27) bekezdés]. Az alperes kifejezetten rosszhiszeműen járt el, a szakma szabályait súlyosan megszegte, amikor kontroll nélkül vett át a rájuk vonatkozó kifejezetten sértő, minden ténybeli alapot nélkülöző tényállításokat anélkül, hogy lehetőséget biztosított volna számukra, hogy az őket ért vádakra reagáljanak. A sérelemdíj iránti igényük tekintetében kiemelték, a hátrány bekövetkezésének igazolása nem szükséges, az, hogy a megítélésük hátrányosan változott a cikkbeli közlések miatt, köztudomású tény. Súlyozottan kérték értékelni, hogy az alperes szándékosan követett el velük szemben jogsértést, Jász-Nagykun-Szolnok Megyében nagy nyilvánosság előtt vált ismertté, és a felróhatóság körében nem hagyható figyelmen kívül, hogy a cikk valóságtartalmát meg sem kísérelte ellenőrizni és a helyreigazításról sem tájékozódott. A sérelemdíj összegének meghatározásakor az alperesi felróhatóságra tekintettel a sérelemdíj magánjogi büntető szankciójának erőteljesebben kell érvényesülnie, és az általuk megjelölt összegű sérelemdíj lehet alkalmas arra, hogy az alperest a jövőbeni jogsértéstől visszatartsa.

[8] Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Nem állította, hogy az általa közölt tények valósak, azonban vitatta, hogy azok a felperesek személyére nézve sértő jellegűek. Hivatkozott másodközlői minőségére, mint a felróhatóságát csökkentő körülményére. Utalt a felperesek, mint közéleti szereplők fokozottabb tűrési kötelezettségére is. A jogsértés esetleges megállapítása esetén túlzottnak ítélte az igényelt sérelemdíj összegét, a felpereseket esetlegesen ért joghátránnyal - a köztudomású doktrína alapján - legfeljebb 200 000 Ft összegű sérelemdíjat tartott arányban állónak.

Az elsőfokú ítélet

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperesek jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az általa üzemeltetett (hírportál 1. neve) portálon a 2018. április 6-án "Százmillió villákban tengődnek a (párt neve)os vezetők" címmel megjelent cikkben valótlanul híresztelte róluk, hogy százmillió értékű ingatlanokban laknak, azonban azokat a szüleik, rokonaik nevére írták, hogy ne kelljen azokat a vagyonyilatkozataikban feltüntetni.

[10] Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felpereseknek személyenként 400 000 Ft sérelemdíjat. Az alperest a felperesek, mint egyetemleges jogosultak javára 76 200 Ft perköltségben, az állam javára 48 000 Ft eljárási illetékben marasztalta.

[11] Határozata indokolásában a Ptk. 2:42. § (1) bekezdésére és 2:43. § d) pontjában foglaltakra utalással megállapította, a személyiségi jogok, így a jóhírnév is általános védelem alatt állnak. Kiemelte, a felperesek, mint közszereplők személyiségi joga a Ptk. 2:44. §-a alapján csak a szükséges és arányos mértékben, az emberi méltóság sérelme nélkül korlátozható. A cikkben közölt állításokat tényállításnak minősítette, amelyek az alperes által sem vitatottan valótlanok, azok alkalmasak a felperesek, mint politikusok jóhírnévhez fűződő személyiségi joga megsértésére. Hangsúlyozta, a felperesek közszereplőként sem kötelesek tűrni a személyüket érintő valótlan tartalmú kijelentéseket, a hamis tényállítások alkotmányos védelmet nem élveznek. A cikkben foglalt közlések a felperesek társadalmi megítélését olyan mértékben romboló, sértő híresztelések, amelyek alapot adnak a jóhírnév megsértésére, ezért a kereseti kérelemnek helyt adva a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapította a jogsértést. A sérelemdíj összegének meghatározása során a Ptk. 2:52. §-ában foglaltak szem előtt tartásával értékelte, hogy a cikk tartalma az interneten jelentős számú olvasóhoz eljutott, az alkalmas volt a felperesek hitelességének megkérdőjelezésére, lejáratására. A felróhatóságot súlyosító körülményként értékelte, azt, hogy az alperes a tényállítások valóságtartalmát előzetesen nem ellenőrizte, a helyreigazítást nem tette közzé és nem értékelte a felróhatóságot mérséklő körülményként az alperes másodközlői mivoltát. Kiemelte, érvényre kell juttatni a sérelemdíj büntető funkciója mellett annak represszív jellegét is, e cél eléréséhez a felperesek által megjelölt sérelemdíj összegét megfelelőnek találta, ezért azt a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján a felperesek tekintetében személyenként 400 000 Ft-ban határozta meg.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[12] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen előterjesztett fellebbezésében az alperes annak részbeni megváltoztatásával a sérelemdíj összegének mellőzését, másodlagosan annak személyenként 200 000 Ft-ra történő leszállítását kérte. Felülbírálati jogkörként a Pp. 369. § (3) bekezdés c) és d) pontjait jelölte meg. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság által megítélt sérelemdíj összege nem áll arányban a felpereseket ért sérelemmel és az alperes felróhatóságával. Sérelmezte, az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy másodközlő, amely miatt felróhatósága mérsékeltebb, a cikk pedig nem a felperesek magánéletével, hanem közéleti tevékenységével foglalkozott. Lényeges, hogy a felperesek politikusok, ezért türési kötelezettségük az átlagemberét jelentősen meghaladja. A sérelemdíj mértékét a felperesek társadalmi megítélésének csorbulása viszonylatában kell vizsgálni, azt olyan összegben kell megállapítani, ami alkalmas az őket ért sérelem kompenzálására.

[13] A felperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Elsődlegesen annak vizsgálatát kérték, hogy az alperes fellebbezése határidőben érkezett-e,

mert az elsőfokú bíróság tájékoztatása szerint az ítélet 2021. augusztus 30-án jogerőre emelkedett.

[14] Az ügy érdemét illetően fenntartották az elsőfokú eljárás során részletesen kifejtett jogi érvelésüket mind a jogalap, mind a sérelemdíj tekintetében, azt javarészt megismételték. Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj jogalapja és összegének meghatározása során mérlegelési hibát nem vétett, a sérelemdíj arányban áll az őket ért sérelem folytán előállt joghátrányokkal. Hangsúlyozták, a mérlegelési jogkörben hozott döntés kizárólag abban az esetben változtatható meg, ha az kirívóan okszerűtlen, logikai ellentmondást tartalmazó mérlegelésen alapul, ami a perbeli esetben nem állapítható meg. Fenntartották, hogy az alperes másodközlői mivolta a per érdemi elbírálása során közömbös, az felróhatósága mértékét nem csökkenti. Az alperes lejárato céljal, szándékosan ismételt meg róluk valótlan tényeket úgy, hogy azok valóságtartalmáról nem győződött meg, ezért indokolt a sérelemdíj represszív funkciójának érvényre juttatása. Az alperesi közlések alkalmasak a politikusi hivatáshoz nélkülözhetetlen közbizalom megingatására, ezáltal az alperesi jogsértés súlya kiemelkedő. A sérelemdíj összegének alkalmasnak kell lennie a jogsértők visszatartására a további sérelmet okozó magatartástól, azaz nemcsak a sértett számára kell elégtételt biztosítson, hanem kifejezésre kell juttatnia a jogsértés társadalmi elítélését is. Álláspontjuk alátámasztásaként eseti döntésekre hivatkoztak. A sérelemdíj az elsőfokú ítéletben megállapítottnál alacsonyabb összegben funkcióját betölteni nem tudná, ezért annak leszállítása nem indokolt.

Az ítéltábla döntésének indokai

[15] A fellebbezés alaptalan.

[16] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nemcsak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárási, vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik, továbbá, hogy felülbírálati jogkörei közül melynek, vagy melyeknek a gyakorlását kéri a másodfokú bíróságtól.

[17] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását a Pp. 369. § (3) bekezdés c) és d) pontjaiban írt felülbírálati jogkör gyakorlása körében kérte, azaz a megállapított tényekből eltérő következtetések levonását, a megállapított tények eltérő minősítését, továbbá a mérlegelési jogkörben hozott döntés felülmérlegelését kérte. Az elsőfokú bíróság - a sérelemdíj osszagszerűsége körében részletesen - értékelési körébe vont tényeket és mérlegelt számos körülményt, e mérlegelés eredményét azonban az alperes érdemben nem kifogásolta, nem fejtette ki érveit a tekintetben, miért indokolt az elsőfokú bíróság által megállapított mértékű sérelemdíj mellőzése, vagy leszállítása. Nem kifogásolta az elsőfokú bíróság által a jogvita alapját képező tényállás megállapítását, ugyanakkor az ítéltábla sem ítélte indokoltnak annak kiegészítését, vagy pontosítását. Helyesen hivatkoztak arra a felperesek fellebbezési ellenkérelmükben, hogy a mérlegelési jogkörben hozott döntés csak abban az esetben változtatható meg, ha az kirívóan okszerűtlen, logikai ellentmondást tartalmazó mérlegelésen alapul, az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége azonban ilyennek nem tekinthető, az általa megállapított tényekből okszerű következtetéseket vont le és a peradatok helytálló mérlegelése eredményeként állapította meg a sérelemdíj összegét is.

[18] A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben elsődlegesen annak vizsgálatát kérték, helye van-e a fellebbezés érdemi felülbírálatának, mert az elsőfokú bíróság megállapította ítélete

jogerőre emelkedését. A periratokból megállapítható, hogy az elsőfokú ítéletet az alperes 2021. július 7. napján letöltötte, fellebbezését a jogorvoslati kérelem előterjesztésére irányadó 15 napos határidőre, valamint a nyári időszakra eső törvénykezési szünet időtartamára is tekintettel 2021. augusztus 30. napjáig nyújthatta be. A fellebbezés előterjesztésére a határidő utolsó napján, azaz 2021. augusztus 30-án sor került, ezért az nem késett el, ezért az elsőfokú bíróság – e körülményt észelve – az ítélet jogerőre emelkedése megállapítása tárgyában – tévesen - hozott végzését „visszavonta” és az iratokat az ítéltáblára felterjesztette. Miután az alperes hatályos fellebbezést terjesztett elő, ezért annak érdemi felülbírálata nem mellőzhető.

[19] Az alperes fellebbezésében a jogsértés tényének megállapítását nem kifogásolta, kizárólag a sérelemdíj összegszerűségét sérelmezte. A személyiségi jog megsértésekor alkalmazandó jogkövetkezményként vezette be a Ptk. a sérelemdíjat [Ptk. 2:52. § (1) bekezdés] mint közvetett kompenzációt, illetve pénzbeli elégtételt jelentő magánjogi büntetést a nem vagyoni kártérítés intézménye helyett. A Ptk. 2:52. § (1) bekezdése szerint, akit személyiségi jogában megsértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért. A (2) bekezdés szerint a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire – különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára – a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni azzal, hogy a sérelemdíjra vonatkozó jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. A (3) bekezdés alapján a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire – különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására – tekintettel egyösszegben határozza meg. A sérelemdíj tehát a személyiségi jogok megsértésének vagyoni elégtétellel történő közvetett kompenzációja és egyben magánjogi büntetése is (BDT2019.4015.). A Ptk. 2:51. és 2:52. §-aiból következően a jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj alkalmazása. A jogosultat ugyan nem terheli a hátrány bizonyítása, ez nem feltétele a sérelemdíj megítélésének, azonban a 2:52. § (1) bekezdéséből kitűnően az érintett az őt ért nem vagyoni sérelemért követelheti a sérelemdíjat, tehát annak funkciója a személyiségi jogok megsértésével okozott nem vagyoni sérelmek kompenzálása (BDT2018.3821). A Ptk. fentebb hivatkozott rendelkezése a sérelemdíj megítéléséhez és annak összegszerűsége meghatározásához az eset összes körülményének mérlegelését írja elő a bíróságok számára, amely szerint mérlegelési körbe kell vonni a sérelmet szenvedett fél személyét, a jogsértés személyére és környezetére gyakorolt hatását és egyéb körülményeket is. A sérelemdíj iránti kereset elutasítható egyfelől amiatt, mert az ellenérdekű fél bizonyítja a nem vagyoni hátrány hiányát, másfelől azért, mert a köztudomású tények értékelésével a bíróság arra a következtetésre jut, hogy nem állt elő nem vagyoni hátrány a személyiségi jogában egyébként megsértett félnél. Nem indokolt a sérelemdíjban marasztalás akkor sem, ha a nem vagyoni hátrány nem olyan mértékű, amely magánjogi, preventív jellegű kompenzációt, illetve büntetést igényelne (ún. bagatell igény) (BDT2018.3821.) A perbeli esetben azonban ez utóbbi feltételek egyike sem állapítható meg.

[20] Nem vitathatóan, a keresetben kifogásolt cikkben közölt tényállítások célja a felperesek széles nyilvánosság előtti lejáratása, olyan szándékos, célzatos magatartás, amely alkalmas a felperesek, mint politikusok társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására, megnehezíti közszereplőként a közéletben való részvételüket azzal, hogy tartalmuk szerint jogellenesen, korrupció révén szerzett pénzösszegek felhasználásával jutottak nagy értéket képviselő ingatlanokhoz, vagyongyarapodásukat pedig nem tüntették fel a vagyonyilatkozatukban. Az alperesi közlés alkalmas a felperesek hiteltelenné tételére, a beléjük, mint politikusokba vetett közbizalom megingására. Lényeges, hogy a politikust sem terheli fokozott tűrési kötelezettség a közszereplői minőségével, tevékenységével összefüggésben tett valótlan tényállítások, illetve híresztelések tekintetében, az ő védelmük sem tér el a nem közszereplőktől, amennyiben a tények meghamisításáról van szó. Osztja az ítéltábla az elsőfokú bíróság

álláspontját, hogy nem alkalmas az alperes felróhatóságának mérséklésére másodközlői mivolta, az, hogy a perbeli cikk alapja a (sajtó neve) által indított cikksorozat volt. A (sajtó neve) Média Kft-t a bíróság az általa írt cikk miatt – amely tartalmilag egyezik a jelen perben sérelmezett cikkben foglaltakkal – helyreigazításra kötelezte, ezt azonban az alperes az általa írt cikkben figyelmen kívül hagyta, az Smtv. 10. §-a alapján őt terhelő, a közvélemény hiteles tájékoztatására vonatkozó kötelezettségét megsértette, ugyanis a helyreigazításra kötelezés tényét az olvasókkal nem közölte, ellenőrizetlen információt adott közre. Egyetért az ítéltábla az elsőfokú bírósággal abban is, hogy a hírportál olvasottsága folytán a valótlan tartalmú közlés az olvasók széles rétegéhez eljutott, ezért figyelembe véve az alperes felróhatóságának mértékét, valamint azt a körülményt, hogy a valótlan alperesi állítás a választási kampány időszakában látott napvilágot, a törvényszék által megítélt mértékű sérelemdíj arányosnak tekinthető, alkalmas a felpereseket ért hátrány kompenzálására. Helyesen hivatkoztak a felperesek fellebbezési ellenkérelmükben arra, hogy a sérelemdíjnak nem kizárólag reparációs, hanem represszív funkciója is van, tehát magánjogi büntetésként is szolgálnia kell és visszatartó erővel kell bírnia a további jogsértésektől. A törvényszék által megítélt sérelemdíj e követelményt kielégíti, ennél alacsonyabb összegű sérelemdíj e cél elérése nem alkalmas. Mindemellett az alperes fellebbezésében nem jelölt meg olyan, az elsőfokú eljárásban felmerült tény, amelyet az elsőfokú bíróság ne vett volna figyelembe, illetve ne értékelt volna kellő súllyal a sérelemdíj összegének meghatározása során, mindezekre figyelemmel nem volt indokolt az elsőfokú ítélet megváltoztatása.

[21] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítélete fellebbezéssel érintett rendelkezését a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[22] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 101. § (1) bekezdése alapján köteles a feljegyzett fellebbezési eljárási illeték [1990. évi XCIII. tv. 46. § (1) bekezdés, 62. § (1) bekezdés f) pont], valamint a felperesek fellebbezési eljárási költségének viselésére [Pp. 83. § (1) bekezdés, 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5) bekezdés, 4/A. §].

[23] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Szeged, 2022. február 10.

Dr. Béri András sk.
a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
táblabíró